

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL

JÁN MAZÁK

prezentate la 15 septembrie 2011¹**I — Introducere**

1. Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 32 din protocolul nr. 1 la anexa V la Acordul de parteneriat dintre statele din Africa, Caraibe și Pacific (denumite în continuare „statele ACP”), pe de o parte, și Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de altă parte, semnat la Cotonou la 23 iunie 2000 (denumit în continuare „acordul”)², articol referitor la controlul dovezilor de origine a mărfurilor originare dintr-un stat ACP și la normele privind încrederea legitimă cuprinse la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (denumit în continuare „Codul vamal”)³.

1 — Limba originală: engleza.

2 — JO 2000, L 317, p. 3, Ediție specială, 11/vol. 23, p. 3. Acordul a fost aprobat în numele Uniunii prin Decizia 2003/159/CE a Consiliului din 19 decembrie 2002; acesta a intrat în vigoare la 1 aprilie 2003.

3 — JO 1992, L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, astfel cum a fost modificat ultima dată, la data producerii faptelor, prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000 de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 de instituire a Codului vamal comunitar, JO 2000, L 311, p. 17, Ediție specială, 02/vol. 13, p. 12.

II — Cadrul juridic

2. Acordul prevede că, în cursul unei perioade preparatorii, anumite produse, inclusiv textilele originare din statele ACP, se importă în Comunitate cu scutire de taxe vamale și de taxe cu efect echivalent⁴.

3. Protocolul nr. 1 la anexa V la acord se referă la definiția noțiunii „produse originare” și la metodele de cooperare administrativă. Articolul 2 din acest protocol⁵ prevede:

„(1) În sensul punerii în aplicare a dispozițiilor de cooperare comercială din anexa V, următoarele produse se consideră originare din statele ACP:

(a) produse obținute integral în statele ACP în sensul articolului 3 din prezentul protocol;

4 — A se vedea în acest sens articolul 1 din anexa V la acord.

5 — Acest articol se regăsește în titlul II din protocolul nr. 1 la anexa V la acord, intitulat „Definiția conceptului «produse originare»”.

- (b) produse obținute în statele ACP și care încorporează materiale care nu au fost obținute integral în acestea, în cazul în care materialele respective au fost supuse unei prelucrări sau transformări suficiente în statele ACP, în sensul articolului 4 din prezentul protocol [...]"
- a exportatorului sau, sub răspunderea acestuia, de către reprezentantul său autorizat.
- [...]

4. Articolul 14 din protocolul nr. 1 la anexa V la acord⁶ prevede:

„(1) Produsele originare din statele ACP beneficiază la importul în Comunitate de dispozițiile acordului prin prezentarea:

- (a) [...] unui certificat de circulație a mărfurilor EUR.1, [...]"

5. Articolul 15 din protocolul nr. 1 la anexa V la acord, intitulat „Procedura de eliberare a unui certificat de circulație a mărfurilor EUR.1”, prevede:

„(1) Un certificat de circulație a mărfurilor EUR.1 este eliberat de către autoritățile vamale ale țării exportatoare pe baza cererii scrise

(3) Exportatorul care solicită eliberarea unui certificat de circulație a mărfurilor EUR.1 trebuie să poată prezenta în orice moment, la cererea autorităților vamale ale țării [ACP] exportatoare în care se eliberează certificatul de circulație a mărfurilor EUR.1, toate documentele necesare care dovedesc caracterul originar al produselor în cauză, precum și îndeplinirea celorlalte condiții prevăzute de prezentul protocol.

[...]"

6. Articolul 28 din protocolul nr. 1 la anexa V la acord, intitulat „Păstrarea dovezii de origine și a documentelor justificative”, prevede:

„(1) Exportatorul care solicită eliberarea unui certificat EUR.1 trebuie să păstreze timp de cel puțin trei ani documentele prevăzute la articolul 15 alineatul (3).”

7. Articolul 32 din protocolul nr. 1 la anexa V la acord⁷, intitulat „Controlul dovezilor de origine”, prevede:

„(1) Controlul *a posteriori* al dovezilor de origine se efectuează prin sondaj sau de

6 — Acest articol se regăsește în titlul IV din protocolul nr. 1 la anexa V la acord, intitulat „Dovada de origine”.

7 — Acest articol se regăsește în titlul V din protocolul nr. 1 la anexa V la acord.

fiecare dată când autoritățile vamale ale țării importatoare au îndoieli fondate în ceea ce privește autenticitatea acestor documente, caracterul original al produselor în cauză sau îndeplinirea celorlalte condiții prevăzute de prezentul protocol.

pot fi considerate produse originare dintr-un stat ACP sau dintr-una dintre celelalte țări menționate la articolul 6 și dacă îndeplinesc celelalte condiții prevăzute de prezentul protocol.

(2) În scopul aplicării dispozițiilor alineatului (1), autoritățile vamale ale țării importatoare returnează certificatul de circulație EUR.1 și factura, în cazul în care a fost prezentată, declarația pe factură sau o copie a acestor documente autorităților vamale ale țării exportatoare, indicând, după caz, temeiurile de fond sau de formă care justifică o anchetă. Orice documente sau informații obținute care sugerează că informațiile furnizate referitoare la dovada de origine sunt incorecte sunt transmise în sprijinul cererii de control *a posteriori*.

[...]

(7) În cazul în care procedura de control sau orice altă informație disponibilă pare să indice că dispozițiile prezentului protocol sunt încălcate, statul ACP, din proprie inițiativă sau la cererea Comunității, efectuează anchetele necesare sau dispune efectuarea anchetelor cu celeritate pentru a identifica și preveni astfel de încălcări, iar statul ACP în cauză poate invita Comunitatea să participe la aceste anchete.”

(3) Controlul este efectuat de către autoritățile vamale ale țării exportatoare. În acest sens, autoritățile menționate anterior au dreptul să ceară orice dovadă și să realizeze orice control al conturilor exportatorului sau orice alt control considerat necesar.

8. Articolul 220 din Codul vamal prevede:

[...]

(5) Autoritățile vamale care solicită controlul sunt informate asupra rezultatelor acestuia cât mai curând posibil. Aceste rezultate trebuie să indice cu claritate dacă documentele sunt autentice și dacă produsele în cauză

„(1) În cazul în care valoarea drepturilor rezultate dintr-o datorie vamală nu a fost înscrisă în evidența contabilă în conformitate cu articolele 218 și 219 sau a fost înscrisă la un nivel inferior sumei datorate legal, valoarea drepturilor ce urmează a fi recuperate trebuie înscrisă în evidența contabilă în termen de cel mult două zile de la data la care autoritățile vamale au luat cunoștință de situație și pot calcula suma datorată legal și stabili debitorul (înscrisiere ulterioară în evidența contabilă). Acel termen poate fi prelungit în conformitate cu articolul 219.

(2) Cu excepția cazurilor menționate la articolul 217 alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf, înscrierea ulterioară în evidența contabilă nu este posibilă în cazul în care:

(a) [...]

(b) valoarea drepturilor legal datorate nu a fost înscrisă în evidența contabilă ca urmare a unei erori din partea autorităților vamale care nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de către debitor, acesta acționând la rândul lui de bunăcredință și respectând toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare în ceea ce privește declarația vamală.

În cazul în care se stabilește statutul preferențial al mărfurilor pe baza unui sistem de cooperare administrativă care implică autoritățile unei țări terțe, dacă eliberarea unui certificat de către aceste autorități se dovedește incorectă, aceasta constituie o eroare care n-ar fi putut fi detectată în mod rezonabil în sensul primului paragraf.

Cu toate acestea, eliberarea unui certificat incorect nu constituie o eroare în cazul în care certificatul se bazează pe prezentarea incorectă a faptelor de către exportator, cu excepția cazului în care, mai ales, este evident că autoritățile care au eliberat certificatul au știut sau ar fi trebuit să știe că mărfurile nu îndeplineau condițiile prevăzute pentru a beneficia de tratamentul preferențial.

Se poate invoca buna-credință a debitorului atunci când acesta poate demonstra că, în timpul operațiunilor comerciale în cauză, a depus toate diligențele pentru a se asigura că toate condițiile pentru tratament preferențial au fost respectate.

Cu toate acestea, debitorul nu poate invoca buna-credință dacă Comisia Europeană a publicat în *Jurnalul Oficial al [Uniunii] Europene* un aviz în care semnalează că există suspiciuni întemeiate în ceea ce privește aplicarea corectă a regimului preferențial de către țara beneficiară.

(c) dispozițiile adoptate în conformitate cu procedura comitetului scutesc autoritățile vamale de la înscrierea ulterioară în evidența contabilă a valorii drepturilor sub o anumită valoare.”

III — Acțiunea principală și întrebările preliminare

9. Afasia Knits Deutschland GmbH (denumită în continuare „Afasia”) aparține unui grup de societăți cu sediul social principal în Hong Kong care a înființat întreprinderi în Jamaica ce produceau textile din materiale originare din Republica Populară Chineză (denumită în continuare „China”) și le exportau în Uniune. În anul 2002, Afasia a achiziționat de la una dintre aceste întreprinderi jamaicane, și anume societatea ARH Enterprises Ltd. (denumită în continuare „ARH”), mai multe loturi

de produse textile. Afasia a pus textilele în liberă circulație în Uniune, declarând ca țară de origine Jamaica și prezentând certificatele corespunzătoare de circulație a mărfurilor EUR.1 cu „scutire” de taxe vamale conform acordului.

10. Conform ordonanței de trimitere, în cadrul unei misiuni de control efectuate de Comisie (Oficiul European de Luptă Antifraudă, denumit în continuare „OLAF”) în Jamaica în luna martie 2005, în urma apariției unei suspiciuni de comitere a unor nereguli, au fost verificate toate certificatele de circulație a mărfurilor eliberate în perioada cuprinsă între anii 2002 și 2004. S-a constatat că exportatorii jamaicani (printre care și ARH) au încălcat prevederile acordului, deoarece produsele exportate nu fuseseră produse exclusiv din fire de origine chineză, astfel cum prevăd condițiile de origine, ci majoritatea sau totalitatea mărfurilor exportate în Uniune fuseseră produse fie din bucăți tricotate/croșetate provenite din China, fie reprezentau reexportări de textile originare din China. Având în vedere faptul că au fost livrate cantități reduse de fire din China, unele mărfuri exportate în Uniune ar fi putut fi produse din aceste fire, însă exportatorii nu au putut dovedi cantitatea exactă de produse astfel fabricate. Potrivit Comisiei, în cererile de eliberare a certificatelor de circulație a mărfurilor EUR.1, exportatorii jamaicani ar fi dat declarații false cu privire la originea mărfurilor exportate în Uniune, lucru dificil de dovedit de autoritățile jamaicane, dată fiind metoda profesionistă de disimulare a originii mărfurilor. Administrația jamaicană

a vămilor a concluzionat că certificatele de circulație a mărfurilor eliberate sunt autentice, însă, având în vedere originea dovedită a mărfurilor, incorecte și, prin urmare, nule. Cu toate acestea, echipa de anchetă a putut confirma că administrația vămilor a acționat cu bună-credință și cu diligența necesară.

11. Constatările efectuate și concluziile desprinse în urma misiunii de control au fost consemnate în procesul-verbal din 23 martie 2005, care a fost semnat de participanții la misiune și, din partea guvernului jamaican, de secretarul permanent în Ministerul Afacerilor Externe și Comerțului Exterior.

12. Hauptzollamt Hamburg-Hafen a perceput taxele vamale datorate pentru mărfurile importate.

13. După respingerea contestației depuse la autoritățile vamale, Afasia a formulat o acțiune, în urma căreia Finanzgericht Hamburg a anulat decizia de impunere și a decis că certificatele de circulație a mărfurilor prezentate pentru loturile importate nu fuseseră efectiv invalidate. Finanzgericht Hamburg a apreciat că certificatele de circulație a mărfurilor în cauză nu puteau fi considerate nule, deoarece rezultatele controlului *a posteriori*

nu s-a întemeiat, astfel cum prevede articolul 32 din protocolul nr. 1 la anexa V la acord, pe o cerere de control *a posteriori* adresată administrației jamaicane a vămilor și pe rezultatele anchetelor efectuate de aceasta, ci pe investigațiile unei misiuni a Uniunii (OLAF). În opinia instanței respective, procesul-verbal din 23 martie 2005 a fost întocmit sub antetul Comisiei Europene, purtând titlul „Concluziile misiunii de control”; prin urmare, acesta nu conținea concluziile guvernului jamaican, chiar dacă purta și semnătura unui secretar din cadrul Ministerului Afacerilor Externe și Comerțului Exterior.

14. În schimb, instanța de trimitere tinde să considere că atât controlul *a posteriori* al certificatelor de circulație a mărfurilor eliberate în Jamaica, cât și rezultatul verificării sunt conforme cu dispozițiile articolului 32 din protocolul nr. 1 la anexa V la acord. Țara exportatoare poate efectua anchetele necesare, din proprie inițiativă sau la cererea Uniunii, pentru a constata dacă au fost respectate prevederile protocolului nr. 1 [articolul 32 alineatul (7) din protocolul nr. 1]. O astfel de cerere poate fi prezentată și de Comisie (OLAF). Misiunea Uniunii în Jamaica a fost efectuată de OLAF în vederea coordonării anchetelor inițiate în nouă state membre din cauza neregulilor constatate, la invitația Ministerului Afacerilor Externe și Comerțului Exterior din Jamaica, în cadrul cooperării administrative și în materie de anchete. Nici împrejurarea că anchetele au fost efectuate în principal de Comisie (OLAF) și că administrația jamaicană a vămilor a acordat doar asistență în derularea anchetelor nu ar trebui să poată fi invocată

ca temei împotriva validității anulării respectivelor certificate de circulație a mărfurilor EUR.1 de către autoritățile jamaicane.

15. În ipoteza în care certificatele de circulație a mărfurilor EUR.1 sunt anulate pe baza unui control *a posteriori* în conformitate cu protocolul nr. 1 la anexa V la acord, instanța de trimitere consideră că condițiile cuprinse la articolul 220 alineatul (1) din Codul vamal sunt îndeplinite și că, contrar concluziei formulate de Finanzgericht Hamburg, există îndoieli cu privire la aspectul dacă Afasia poate invoca protecția încrederii legitime conform articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal. Finanzgericht Hamburg a considerat că rezultatele controlului *a posteriori* nu privesc certificatele de circulație a mărfurilor concrete și, prin urmare, nici pe acelea acordate pentru importurile realizate de Afasia, deoarece o anumită cantitate, chiar dacă redusă, de fire de origine chineză fusese prelucrată în Jamaica, astfel încât ar putea exista cel puțin posibilitatea ca mărfurile în cauză importate de Afasia să fi îndeplinit condițiile de origine.

16. În plus, instanța de trimitere consideră că opinia instanței de fond potrivit căreia Afasia poate invoca în orice caz protecția încrederii

legitime în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal, pentru motivul că din rezultatele anchetei nu reiese în mod evident că certificatele incorecte de circulație a mărfurilor au la bază declarațiile false ale exportatorului, se întemeiază pe o interpretare a dreptului Uniunii care poate fi pusă la îndoială.

17. În aceste condiții, la 29 iunie 2010, Bundesfinanzhof a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Împrejurarea că însăși Comisia Europeană este cea care întreprinde în principal în țara exportatoare controlul *a posteriori* asupra dovezilor de origine a mărfurilor, chiar dacă beneficiind de sprijinul autorităților locale, este conformă cu articolul 32 din protocolul nr. 1 privind definiția conceptului «produse originale» și metodele de cooperare administrativă [atașat la anexa V] la Acordul de parteneriat între membrii grupului statelor din Africa, Caraibe și Pacific, pe de o parte, și Comunitatea Europeană, pe de altă parte? Constatările efectuate pe această cale, consemnate într-un proces-verbal semnat și de un reprezentant al guvernului țării exportatoare, pot fi considerate drept rezultat al controlului în sensul dispoziției menționate?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, într-un caz precum cel din acțiunea principală, în care au fost anulate certificatele atestând statutul preferențial eliberate într-o anumită perioadă în țara exportatoare, pentru motivul că în urma unui control *a posteriori* originea mărfurilor nu a putut fi confirmată, fără a se putea totuși exclude posibilitatea ca unele mărfuri exportate să îndeplinească toate condițiile de origine, persoana obligată la plata taxei poate invoca principiul protecției încrederii legitime în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) al doilea și al treilea paragraf din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, susținând că certificatele atestând statutul preferențial prezentate puteau să fi fost corect întocmite și se întemeiau, așadar, pe o prezentare corectă a faptelor din partea exportatorului?”

IV — Procedura în fața Curții

18. Afasia, guvernele italian și ceh, precum și Comisia au prezentat observații scrise. La 7 iulie 2011 a avut loc o ședință în cursul căreia au prezentat observații orale Afasia și Comisia.

V — **Apreciere**

anulării certificatelor de circulație a mărfurilor EUR.1 referitoare la textilele respective.

A — *Prima întrebare*

19. Prima întrebare adresată de instanța de trimitere privește gradul de implicare a Comisiei/Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) în controlul *a posteriori* al dovezilor de origine a textilelor în cauză în acțiunea principală și aspectul dacă raportul sau procesul-verbal al misiunii Comisiei⁸ în Jamaica, datat 23 martie 2005, întocmit sub antetul Comisiei Europene/Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) și cosemnat, în primul rând, de secretarul permanent din cadrul Ministerului Afacerilor Externe și Comerțului Exterior, în numele guvernului jamaican, și, în al doilea rând, de o serie de alte părți pentru Comisia Europeană/Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și de statele membre (denumit în continuare „procesul-verbal”), era conform cu articolul 32 din protocolul nr. 1 la anexa V la acord. Din decizia de trimitere și din dosarul depus la Curte reiese în mod clar că au existat îndoieli cu privire la legalitatea controlului *a posteriori* al dovezilor de origine a loturilor de textile în cauză în acțiunea principală și la legalitatea

20. Potrivit acordului, textilele originare din Jamaica beneficiază la importul în Uniune de tratament preferențial și sunt scutite de taxe vamale, prin prezentarea, printre altele, a unui certificat de circulație a mărfurilor EUR.1⁹. Protocolul nr. 1 la anexa V la acord definește conceptul „produse originare” și stabilește un sistem de cooperare administrativă între, printre altele, Uniune și statele membre ale acestora și statele ACP. Acest sistem se bazează atât pe repartizarea sarcinilor, cât și pe încrederea reciprocă între autoritățile statelor membre implicate și cele ale statului ACP în cauză¹⁰.

21. Conform articolului 15 din protocolul nr. 1 la anexa V la acord, răspunderea pentru eliberarea unui certificat de circulație a mărfurilor EUR.1 și pentru verificarea originii textilelor în cauză în acțiunea principală revine autorităților jamaicane. Autoritățile statului membru de import trebuie să accepte validitatea certificatelor de circulație a mărfurilor EUR.1 care atestă originea jamaicană a textilelor¹¹. În plus, autorităților jamaicane le

8 — Subliniem că astfel de misiuni nu sunt neobișnuite. A se vedea, de exemplu, Hotărârea din 14 mai 1996, Faroe Seafood și alții (C-153/94 și C-204/94, Rec., p. I-2465, punctul 16), Hotărârea din 17 iulie 1997, Pascoal & Filhos (C-97/95, Rec., p. I-4209, punctul 15 și următoarele), și Hotărârea din 1 iulie 2010, Comisia/Germania (C-442/08, Rep., p. I-6457, punctul 30).

9 — A se vedea articolul 14 din Protocolul nr. 1 la anexa V la acord.

10 — A se vedea, prin analogie, Hotărârea Comisia/Germania, citată la nota de subsol 8, punctul 70, și Hotărârea din 9 februarie 2006, Sfakianakis (cauzele conexe C-23/04-C-25/04, Rec., p. I-1265, punctul 21).

11 — A se vedea, prin analogie, Hotărârea Comisia/Germania, citată la nota de subsol 8, punctul 73, și Hotărârea Sfakianakis, citată la nota de subsol 10, punctul 37.

revine răspunderea, în temeiul articolului 32 din protocolul nr. 1 la anexa V la acord, să verifice ulterior dacă au fost respectate normele privind originea. De asemenea, concluziile desprinse de autoritățile jamaicane cu ocazia controlului *a posteriori* se impun autorităților statului membru de import¹². Prin urmare, este clar că, în conformitate cu protocolul nr. 1 la anexa V la acord, autoritățile statului ACP exportator sunt considerate a fi cel mai bine plasate pentru a verifica direct faptele care stabilesc originea mărfurilor în cauză¹³, mai degrabă decât Comisia sau statele membre importatoare.

22. Conform articolului 32 alineatul (1) din protocolul nr. 1 la anexa V la acord, controalele *a posteriori* ale dovezilor de origine se efectuează prin sondaj sau de fiecare dată când autoritățile vamale ale țării importatoare au îndoieli fondate în ceea ce privește, printre altele, caracterul original al produselor. În plus, potrivit articolului 32 alineatul (5) din protocolul nr. 1 la anexa V la acord, autoritățile vamale care solicită controlul sunt informate asupra rezultatelor acestuia cât mai curând posibil. Aceste rezultate trebuie să indice cu claritate dacă documentele sunt autentice și

dacă produsele în cauză pot fi considerate produse originare dintr-un stat ACP.

23. Articolul 32 alineatul (7) din protocolul nr. 1 la anexa V la acord stabilește o procedură suplimentară pentru a identifica și a preveni încălcări ale acestui protocol. Conform articolului 32 alineatul (7), anchetele se efectuează pe baza oricărei informații disponibile care pare să indice că dispozițiile protocolului nr. 1 la anexa V la acord sunt încălcate¹⁴. Mai mult, din articolul 32 alineatul (7) rezultă în mod clar că statul ACP este autorizat să efectueze el însuși anchetele sau să dispună efectuarea anchetelor în numele său pentru a identifica și a preveni astfel de încălcări. În plus, conform aceleiași dispoziții, statul ACP poate invita Uniunea să participe la aceste anchete.

24. Articolul 32 alineatul (7) din protocolul nr. 1 la anexa V la acord nu conține nicio dispoziție privind forma în care trebuie prezentate rezultatele anchetelor efectuate în temeiul acestui articol pentru ca acestea să fie

12 — A se vedea, prin analogie, Hotărârea Comisia/Germania, citată la nota de subsol 8, punctul 73.

13 — A se vedea, prin analogie, Hotărârea Comisia/Germania, citată la nota de subsol 8, punctul 71.

14 — Prin urmare, anchetele nu se bazează în mod necesar pe controale *a posteriori* efectuate prin sondaj sau pe controale *a posteriori* efectuate la cererea autorităților vamale ale țării importatoare.

obligatorii pentru autoritățile statului membru de import. Prin urmare, considerăm că în aceste circumstanțe nu se poate impune nicio formă specifică pentru ca autoritățile statului de import să formuleze o acțiune în recuperarea taxelor vamale¹⁵. Cu toate acestea, lipsa unor cerințe formale specifice nu înseamnă că rezultatele nu trebuie să respecte anumite standarde minime pentru ca acestea să fie obligatorii pentru autoritățile statului membru de import. În consecință, deși nici articolul 32 alineatul (5) din protocolul nr. 1 nu prevede forma specifică în care autoritățile care solicită efectuarea controalelor trebuie informate cu privire la rezultatele controalelor respective, aceste rezultate trebuie să indice clar, printre altele, dacă produsele în cauză pot fi considerate drept produse originare din statul ACP. În opinia noastră, articolul 32 alineatul (7) trebuie interpretat în sensul că impune o obligație similară de claritate în interesul securității juridice și al cooperării reciproce¹⁶.

25. Considerăm că autoritățile unui stat membru importator pot solicita plata taxelor în temeiul unor anchete efectuate de către terți, care sunt diferiți de autoritățile unui stat ACP, în conformitate cu articolul 32 alineatul (7) din protocolul nr. 1 la anexa V la acord numai atunci când rezultatele anchetelor indică în mod clar că produsele în cauză nu pot fi considerate drept produse originare dintr-un stat ACP și atunci când statul membru recunoaște în mod neechivoc în scris că și-a însușit rezultatele ca fiind ale sale. Recunoașterea sau aderarea scrisă ar trebui, în opinia noastră, să fie datate și semnate în numele statului ACP.

26. În ceea ce privește împrejurările din acțiunea principală, considerăm că, potrivit articolului 32 alineatul (7) din protocolul nr. 1 la anexa V la acord, este irelevant dacă Comisia/OLAF a procedat în esență ea însăși/el însuși la efectuarea controlului *a posteriori* al dovezilor de origine în Jamaica, deși controlul a fost efectuat cu sprijinul acordat de autoritățile acestui stat, cu condiția ca Jamaica să fi dispus efectuarea acestor anchete de către Comisie/OLAF și ca acest stat să își fi însușit rezultatele respectivelor anchete ca fiind ale sale.

27. Potrivit procesului-verbal, OLAF a efectuat în Jamaica o misiune a Uniunii în cadrul cooperării administrative și în materie de anchete „la invitația Ministerului Afacerilor Externe și Comerțului Exterior jamaican”,

15 — A se vedea, prin analogie, Hotărârea Pascoal & Filhos, citată la nota de subsol 8. În această cauză, Curtea a apreciat că o comunicare adresată autorităților statului importator de către autoritățile statului exportator la finalizarea controlului *a posteriori* al unui certificat EUR.1, în care aceste din urmă autorități au confirmat numai faptul că certificatul în cauză a fost emis în mod incorect și că ar trebui, prin urmare, să fie anulat, fără a prezenta în mod detaliat motivele care justifică o astfel de anulare, trebuie considerat în primul rând ca fiind rezultatul controlului efectuat în temeiul legislației relevante în respectiva cauză, precum și că autoritățile statului importator au dreptul să formuleze o acțiune în recuperarea taxelor vamale nepercepute exclusiv în temeiul unei astfel de comunicări, fără să urmărească să stabilească originea reală a mărfurilor importate.

16 — A se vedea de asemenea Hotărârea Comisia/Germania, citată la nota de subsol 8, punctul 78. În cauza respectivă, Curtea a subliniat că, după ce au efectuat controlul ulterior solicitat de anumite state membre, precum și de Comisie, autoritățile maghiare au indicat *in mod clar*, în scrisoarea din 26 mai 1998, că autovehiculele importate în Germania care figurează în documentele și în fișierele aferente nu respectaseră normele privind originea și *ofereau*, prin urmare, *autorităților statului importator informații suficiente pentru a considera că certificatele în cauză fuseseră revocate* (sublinierea noastră).

„în vederea verificării exporturilor relevante din Jamaica în Uniune”. Procesul-verbal prevede că „Ministerul Afacerilor Externe și Comerțului Exterior jamaican, Administrația Vănilor, Trade Board și Jamaica Promotion Corporation (JAMPRO) au cooperat pe deplin în cadrul procesului de verificare în conformitate cu protocolul nr. 1 la Acordul de la Cotonou”. Mai mult, „[r]eprezentanții Ministerului Afacerilor Externe și Comerțului Exterior și ai autorităților relevante ale zonei libere au însoțit echipa Comunității în timpul vizitelor efectuate la sediul societăților”. În plus, în procesul-verbal se precizează că concluziile desprinse în temeiul acestor verificări au fost deduse de reprezentanții guvernului jamaican și ai OLAF. Dorim să subliniem de asemenea că, pe lângă procesul-verbal referitor la „verificările comune”¹⁷ și concluziile comune deduse din acestea, în procesul-verbal se menționează că „Administrația Vănilor jamaicană concluzionează, prin urmare, că certificatele de circulație a mărfurilor EUR.1 eliberate de la 1 ianuarie 2002 până în prezent cu privire la loturile care fac obiectul prezentului control sunt autentice, însă, cu toate acestea, având în vedere originea mărfurilor respective, sunt incorecte și, prin urmare, nule”.

28. Așadar, din procesul-verbal rezultă că, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, Jamaica a dispus ca OLAF să efectueze anchetele în cauză și că autoritățile jamaicane

au participat, într-o anumită măsură, la aceste anchete și, în cele din urmă, și-au însușit în totalitate rezultatele anchetelor respective. În plus, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, se pare că autoritățile vamale jamaicane au arătat în mod neechivoc că certificatele de circulație a mărfurilor EUR.1 eliberate începând cu 1 ianuarie 2002 și până la 23 martie 2005, cu privire la loturile de textile în cauză în acțiunea principală, erau nule.

29. Procesul-verbal a fost semnat în numele guvernului jamaican de către secretarul permanent din cadrul Ministerului Afacerilor Externe și Comerțului Exterior. În opinia noastră, împrejurarea că procesul-verbal este semnat de asemenea de o serie de alte părți pentru Comisia Europeană/Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și pentru statele membre și că este întocmit sub antetul Comisiei/Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) nu înlătură și nici nu subminează, în niciun mod, autoritatea semnării procesului-verbal de către secretarul permanent din cadrul Ministerului Afacerilor Externe și Comerțului Exterior în numele guvernului jamaican.

30. Dorim să subliniem că Afasia a susținut de asemenea că secretarul permanent din cadrul Ministerului Afacerilor Externe și Comerțului Exterior și-a exercitat atribuțiile *ultra vires* din perspectiva dreptului

17 — Terminologie utilizată în procesul-verbal.

jamaican¹⁸. În decizia de trimitere nu există niciun indiciu care să susțină ipoteza că secretarul permanent a acționat cu depășirea sferei sale de competență și că nu avea autoritatea să oblige Jamaica în ceea ce privește conținutul procesului-verbal. În plus, având în vedere că articolul 32 alineatul (7) din protocolul nr. 1 la anexa V la acord nu face nicio referire la un anumit organ sau la o anumită entitate și se referă numai la statul ACP, problema privind organul sau entitatea de stat care poate obliga un stat ACP conform acestei dispoziții este, prin urmare, o problemă care trebuie soluționată în conformitate cu dreptul acestui stat și nu este o problemă care intră sub incidența dreptului Uniunii¹⁹. În cazul în care autoritățile vamale ale unui stat membru au recuperat taxele pe baza unui document care a fost semnat de o persoană care are, aparent, competența de a obliga statul ACP și acestea nu aveau efectiv cunoștință, la momentul recuperării, despre împrejurarea că semnatarul a acționat *ultra vires*, o astfel de recuperare este, în opinia noastră, validă în temeiul dreptului Uniunii. Considerăm că orice posibilă reparație pentru astfel de acte pretinse *ultra vires* trebuie solicitată în temeiul legislației statului ACP în cauză.

31. În opinia noastră și sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, procesul-verbal este suficient de explicit în ceea ce privește conținutul său și modul său de prezentare astfel încât să nu poată exista nicio îndoială legitimă privind poziția juridică a Republicii Jamaica și, astfel, a autorităților vamale jamaicane cu privire la invaliditatea certificatelor de circulație a mărfurilor EUR.1 în cauză și cu privire la faptele și la împrejurările care le-au determinat să adopte o astfel de poziție. Prin urmare, considerăm că principiul securității juridice a fost respectat. În opinia noastră, s-ar da dovadă de un formalism excesiv și s-ar încălca principiul cooperării reciproce dacă s-ar solicita unui stat ACP sau autorităților sale vamale să notifice autorităților vamale ale statelor membre, în mod direct, prin intermediul unei forme speciale de document, rezultatele anchetelor desfășurate conform articolului 32 alineatul (7) din protocolul nr. 1 la anexa V la acord. O astfel de abordare inutil de rigidă, care nu a fost prevăzută la articolul 32 alineatul (7) din protocolul nr. 1 la anexa V la acord, ar prezenta riscul de a aduce atingere sistemului de cooperare administrativă între, printre altele, Uniune și statele sale membre și statele ACP, instituit prin protocolul nr. 1 la anexa V la acord.

32. Prin urmare, considerăm că, potrivit articolului 32 alineatul (7) din protocolul nr. 1 la anexa V la acord, Comisia poate efectua controlul *a posteriori* al dovezilor de origine într-un stat ACP exportator, cu condiția ca statul ACP să fi dispus Comisiei sau să fi invitat Comisia să efectueze controlul *a posteriori* în numele său și ca statul ACP să indice în mod

18 — Afasia susține că numai Ministerul Industriei, Investițiilor și Comerțului și Trade Board Limited puteau să adopte o astfel de decizie.

19 — Dorim să subliniem că articolul 32 alineatul (3) din protocolul nr. 1 la anexa V la acord se referă, de exemplu, în mod special la „autoritățile vamale ale țării exportatoare”. O astfel de referire lipsește în mod clar din cuprinsul articolului 32 alineatul (7) care face referire la „stat ACP” și trebuie, în opinia noastră, să fie considerat că a fost întocmit astfel pentru a reflecta intenția părților contractante la acord.

clar, într-un document scris, datat și semnat de o persoană care are, aparent, puterea să oblige acest stat, că statul ACP și-a însușit rezultatele acestor controale și le-a adoptat ca atare. Comisia poate comunica aceste rezultate autorităților vamale ale statului membru importator.

dovezii privind originea tuturor mărfurilor în cauză.

B — A doua întrebare

33. Bundesfinanzhof a adresat de asemenea Curtii o a doua întrebare privind interpretarea articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal, în cazul în care răspunsul la prima întrebare ar fi afirmativ. Întrebarea își are originea în faptul că, având în vedere existența unor cantități mici de fire care provin din China, este posibil ca unele dintre mărfurile exportate în Uniune să fi fost produse din acele fire și să fie, prin urmare, de origine jamaicană, putând beneficia astfel de tratament preferențial. Cu toate acestea, exportatorii nu au putut să dovedească, cu ocazia controalelor *a posteriori*, cantitatea exactă de mărfuri produse astfel. Cea de a doua întrebare privește domeniul de aplicare al încrederii legitime de care beneficiază un importator în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal, în lipsa

34. Afasia consideră că, în lipsa dovezii contrare, certificatele de circulație a mărfurilor EUR.1 ar trebui considerate ca fiind corecte și întemeiate pe o prezentare corectă a faptelor de către exportator. Importatorul nu poate fi obligat la plata taxelor în conformitate cu cel de al doilea și cu cel de al treilea paragraf ale articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal atunci când originea mărfurilor nu a putut fi confirmată cu ocazia controalelor *a posteriori* și dacă nu se poate exclude că anumite mărfuri dintre cele exportate au respectat normele privind originea. Afasia consideră că Hauptzollamt Hamburg-Hafen trebuie să dovedească faptul că ARH a făcut declarații incorecte în ceea ce privește fiecare dintre loturile exportate. Afasia susține că ARH nu a dat dovadă de neglijență, ceea ce presupune că autoritățile vamale nu au putut face dovada în cauză. Fabricile deținute de ARH au fost distruse de un uragan în anul 2004. Într-un astfel de caz de forță majoră, sarcina probei incumbă în continuare autorităților vamale.

35. Guvernul ceh consideră că într-un astfel de caz precum cel din acțiunea principală, în care certificatele preferențiale eliberate de statul exportator au fost anulate întrucât originea mărfurilor nu a putut fi confirmată în timpul controalelor *a posteriori*, însă nu se poate exclude că anumite mărfuri respectă normele privind originea, persoana care trebuie să plătească taxa poate invoca principiul

încrederii legitime în conformitate cu articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal numai atunci când instanța națională conchide că neidentificarea originii mărfurilor nu rezultă dintr-o încălcare de către exportator a obligațiilor sale și că autoritățile vamale nu au furnizat alte elemente de probă care să dovedească o prezentare incorectă a faptelor de către exportator. Obligația exportatorului de a păstra documentele privind originea mărfurilor nu este încălcată atunci când documentele respective au fost distruse în timpul unei catastrofe naturale.

nu a putut fi confirmată în timpul controalelor *a posteriori*, însă nu se poate exclude că anumite mărfuri dintre cele exportate respectau normele privind originea, iar importatorul susține că certificatele preferențiale de origine care au fost prezentate în cazul său erau probabil corecte întrucât se bazau pe o prezentare corectă a faptelor de către exportator.

36. Guvernul italian consideră că, atât timp cât anchetele efectuate de OLAF nu au putut confirma originea preferențială a mărfurilor și chiar dacă nu se poate exclude că anumite mărfuri respectă normele privind originea, importatorul nu poate invoca principiul încrederii legitime în temeiul celui de al doilea și al celui de al treilea paragraf ale articolului 220 alineatul (2) litera (b), susținând că, în cazul său, certificatele preferențiale erau corecte.

37. Comisia consideră că a doua întrebare ar trebui reformulată. Întrebarea urmărește să stabilească persoana căreia îi incumbă sarcina probei într-un caz precum cel din acțiunea principală, în care certificatele de circulație a mărfurilor eliberate într-o anumită perioadă au fost anulate întrucât originea mărfurilor

38. Comisia susține că într-un astfel de caz revine importatorului sau chiar exportatorului obligația de a dovedi exactitatea certificatelor, iar nu autorităților vamale. Sarcina probei trebuie să se aplice ținând seama de articolul 28 din protocolul nr. 1 la anexa V la acord, care impune exportatorului să păstreze timp de cel puțin trei ani documentele care fac dovada caracterului original al mărfurilor în cauză. Comisia consideră că într-un caz precum cel din speță, în care importatorul aparține aceluiași grup de societăți precum exportatorul, neîndeplinirea obligației de a păstra documentele respective și riscul de a pierde aceste documente privește grupul în ansamblu. Comisia consideră că argumentul invocat de Afasia conform căruia nu a putut furniza documentele din cauza producerii unui uragan în Jamaica în anul 2004 nu este credibil. În consecință, cât timp importatorul susține că certificatele de origine prezentate în cazul său erau probabil corecte și se bazau pe o prezentare corectă a faptelor de către exportator, sarcina probei incumbă

importatorului care trebuie să prezinte elemente de probă care să confirme declarațiile cuprinse în certificate.

39. Potrivit unei jurisprudențe constante, scopul controlului *a posteriori* este să se verifice dacă declarația de origine indicată într-un certificat de circulație a mărfurilor EUR.1 este corectă²⁰. În cazul în care un control *a posteriori* nu confirmă originea mărfurilor astfel cum s-a declarat în certificatul de circulație a mărfurilor EUR.1, trebuie să se concluzioneze că mărfurile sunt de origine necunoscută și că certificatul și tariful preferențial au fost acordate în mod incorect²¹. În privința acestor mărfuri se datorează, așadar, taxe la import și acestea trebuie recuperate de autoritățile vamale conform articolului 220 alineatul (1) din Codul vamal²².

40. Potrivit deciziei de trimitere, este posibil ca o cantitate mică de textile în cauză în acțiunea principală să respecte normele

20 — Hotărârea din 9 martie 2006, *Beemsterboer Coldstore Services* (C-293/04, Rec., p. I-2263, punctul 32).

21 — A se vedea Hotărârea din 7 decembrie 1993, *Huygen și alții* (C-12/92, Rec., p. I-6381, punctele 17 și 18), și Hotărârea *Beemsterboer Coldstore Services*, citată la nota de subsol 20, punctul 34.

22 — În Hotărârea *Huygen și alții*, citată la nota de subsol 21, Curtea a statuat că, în principiu, dacă rezultatul verificării ulterioare se dovedește a fi negativ, statul importator trebuie să solicite plata taxelor vamale neachitate la momentul importului; a se vedea punctul 19.

privind originea. Cu toate acestea, întrucât se pare că aceste textile, care au fost produse în Jamaica, ar fi fost amestecate cu alte textile de origine nejamaicană și nu puteau fi, prin urmare, diferențiate de acestea, trebuie să se conchidă, în opinia noastră, că au fost eliberate certificate incorecte de circulație a mărfurilor EUR.1 pentru toate textilele în cauză²³. În opinia noastră, teza invocată de Afasia conform căreia Hauptzollamt Hamburg-Hafen trebuie să dovedească faptul că ARH a făcut declarații incorecte cu privire la fiecare dintre loturile exportate trebuie respinsă. Sarcina probei incumbă exportatorului care trebuie să demonstreze, prin prezentarea tuturor documentelor justificative necesare, care dintre loturile de textile este de origine jamaicană²⁴. În cazul în care exportatorul nu poate îndeplini sarcina probei, taxele la import sunt, în principiu, datorate pentru toate loturile de textile în cauză și trebuie recuperate de autoritățile vamale în conformitate cu articolul 220 alineatul (1) din Codul vamal.

23 — A se vedea, prin analogie, Concluziile avocatului general Kokott prezentate în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea *Beemsterboer Coldstore Services*, citată la nota de subsol 20, punctele 36-44. Potrivit acestor concluzii, atunci când nu este posibil să se stabilească în mod neechivoc, cu ocazia controalelor *a posteriori*, dacă certificatele de circulație a mărfurilor EUR.1 sunt sau nu sunt corecte, mărfurile în cauză sunt considerate a fi de origine necunoscută și se consideră că există un certificat incorect în sensul celui de al doilea paragraf al articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal. În realitate, prin amestecarea textilelor de origine jamaicană cu textile originare din China, făcând astfel imposibilă diferențierea acestora, exportatorii au „contaminat” textilele în cauză având drept rezultat faptul că, în principiu și în lipsa unei dovezi a originii jamaicane a loturilor specifice de textile, niciunul dintre loturile de textile nu beneficiază de tratament preferențial.

24 — A se vedea, prin analogie, Hotărârea *Faroe Seafood și alții*, citată la nota de subsol 8, în care Curtea a statuat la punctele 63 și 64 că, atunci când creveții care provin din Insulele Feroe au fost prelucrați într-o fabrică din Insulele Feroe care prelucreează și creveții ce provin din țări terțe, revine exportatorului obligația de a face dovada, prin prezentarea tuturor documentelor justificative relevante, că creveții de origine feroeză erau separați fizic de cei de alte origini. În lipsa unei astfel de probe, creveții nu mai pot fi considerați ca fiind de origine feroeză, iar certificatul EUR.1 și tariful preferențial trebuie, prin urmare, să fie considerate ca fiind acordate în mod incorect.

41. Articolul 220 alineatul (2) din Codul vamal prevede o serie de excepții de la principiul recuperării stabilit la articolul 220 alineatul (1). Curtea a apreciat că rambursarea sau remiterea taxelor la import sau a taxelor la export, care nu poate fi acordată decât în anumite condiții și în cazuri special prevăzute, constituie o excepție de la regimul normal al importurilor și al exporturilor și că, în consecință, dispozițiile care prevăd o astfel de rambursare sau o astfel de remitere sunt de strictă interpretare. Întrucât „buna-credință” este o condiție *sine qua non* pentru a se putea pretinde o rambursare sau o remitere a taxelor la import sau a taxelor la export, rezultă că această noțiune trebuie interpretată astfel încât numărul de cazuri de rambursare sau de remitere să rămână limitat²⁵.

42. Potrivit articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal, autoritățile competente procedează la înscrierea ulterioară în evidența contabilă a taxelor la import doar dacă sunt întrunite trei condiții cumulative. Mai întâi, trebuie ca aceste taxe să nu fi fost percepute ca urmare a unei erori a autorităților competente înseși, apoi, ca această eroare să

fie de asemenea natură încât nu putea fi detectată în condiții rezonabile de un debitor de bună-credință și, în sfârșit, ca acesta din urmă să fi respectat toate dispozițiile în vigoare în ceea ce privește declarația sa vamală²⁶. Încrederea legitimă a comercianților în cauză este, așadar, protejată în anumite condiții, și anume în cazul existenței unor erori din partea autorităților vamale în ceea ce privește caracterul preferențial al mărfurilor.

43. Chiar prima dintre aceste condiții este în discuție în acțiunea principală, și anume dacă trebuie să se considere că autoritățile vamale au săvârșit o eroare. În cazul în care originea mărfurilor care figurează în certificatul de circulație a mărfurilor EUR.1 nu poate fi confirmată în urma unui control *a posteriori*, certificatul respectiv trebuie considerat drept un „certificat incorect” în sensul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal²⁷ și trebuie să se rețină că autoritățile vamale au săvârșit o eroare.

44. Cu toate acestea, conform celui de al treilea paragraf al articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal, se consideră că autoritățile vamale nu au săvârșit o eroare în cazul în care au eliberat certificate de

25 — A se vedea Ordonanța din 1 octombrie 2009, Agrar-Invest-Tatschl/Comisia (C-552/08 P, Rep., p. I-9265, punctul 53 și jurisprudența citată).

26 — Hotărârea din 3 martie 2005, Biegi Nahrungsmittel și Commonfood/Comisia (C-499/03 P, Rec., p. I-1751, punctul 46).

27 — Hotărârea Beemsterboer Coldstore Services, citată la nota de subsol 20, punctul 35.

circulație a mărfurilor EUR.1 pe baza unor informații incorecte furnizate de exportator. În aceste circumstanțe, taxele vamale în cauză pot fi recuperate. Sarcina probei incumbă autorităților vamale care intenționează să recupereze taxele la import și trebuie să dovedească faptul că au fost eliberate certificate de circulație a mărfurilor EUR.1 incorecte ca urmare a unei prezentări inexacte a faptelor de către exportator²⁸.

45. Articolul 28 alineatul (1) din protocolul nr. 1 la anexa V la acord impune exportatorului o obligație de a păstra documentele care dovedesc originea mărfurilor timp de trei ani.

46. În cazul în care exportatorul nu păstrează documentele adecvate care dovedesc originea caracterului originar al mărfurilor în cauză, în pofida obligației legale de a proceda astfel, și autoritățile vamale sunt lipsite, în consecință, de posibilitatea de a furniza elementele de probă necesare pentru a dovedi că certificatele de circulație a mărfurilor EUR.1 erau bazate pe o prezentare exactă sau inexactă a faptelor de către exportator, revine persoanei obligate la plata taxei sarcina de a dovedi că aceste certificate de circulație a mărfurilor EUR.1 eliberate de autoritățile statului ACP

cu privire la mărfurile în cauză se bazează pe o prezentare exactă a faptelor²⁹.

47. În opinia noastră, rezultă că, atunci când un exportator nu a păstrat documentele care dovedesc originea mărfurilor, persoana obligată la plata drepturilor, în speță Afasia, nu poate beneficia de principiul încrederii legitime, astfel cum este acesta prevăzut la cel de al doilea și la cel de al treilea paragraf ale articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal, susținând doar că este posibil ca unele dintre mărfuri să respecte normele privind originea și să beneficieze de tratament preferențial. Afasia trebuie să prezinte elemente de probă care să dovedească acest lucru.

48. În Hotărârea Huygen și alții, Curtea a statuat că obligația de a se afla în posesia documentelor justificative privind originea mărfurilor revine exclusiv exportatorului³⁰. În cazul în care certificatul de circulație a mărfurilor EUR.1 nu poate face obiectul unui control *a posteriori* pentru motive de forță majoră, așadar circumstanțe neobișnuite și imprevizibile independente de voința exportatorului, în pofida tuturor diligențelor depuse, taxele la import nu pot fi recuperate³¹.

28 — Hotărârea Beemsterboer Coldstore Services, citată la nota de subsol 20, punctul 39.

29 — A se vedea în acest sens Hotărârea Beemsterboer Coldstore Services, citată la nota de subsol 20, punctele 40-46.

30 — Cauză citată la nota de subsol 21, punctul 34.

31 — *Idem*, punctul 31.

49. Din decizia de trimitere rezultă că Afasia susține că documentele relevante din Jamaica au fost pierdute în urma unui uragan și că declarația nu a fost contestată. Revine instanței naționale obligația de a stabili veridicitatea unei astfel de susțineri, respectiv de a stabili dacă împrejurările în care documentele au fost pierdute constituie forță majoră conform criteriilor menționate mai sus, precum și să dovedească lipsa oricărei posibilități rezonabile a exportatorului de a reconstitui, prin furnizarea unor copii sau prin orice alt mijloc de probă, conținutul documentelor în cauză.

50. În această privință, subliniem că, potrivit procesului-verbal și sub rezerva verificării de către instanța națională, ARH își procura propriile livrări³², cu excepția unor cazuri excepționale, din China. Mărfurile livrate din China erau facturate de societăți stabilite în Hong Kong care aparțin grupului de societăți Afasia. Având în vedere legăturile comerciale foarte strânse și alte legături juridice³³ existente între societățile care fac parte din grupul Afasia, revine instanței naționale obligația de

a verifica dacă ARH și, astfel, Afasia ar putea să prezinte elemente de probă care provin de la alte societăți din același grup, precum, de exemplu, documente contabile supuse auditului, care ar putea ajuta la stabilirea originii textilelor în cauză în acțiunea principală.

51. Prin urmare, considerăm că, atunci când exportatorul nu păstrează în posesia sa documentele adecvate care dovedesc caracterul original al mărfurilor, în pofida obligației legale de a proceda astfel, și autoritățile vamale sunt lipsite, în consecință, de posibilitatea de a furniza elementele de probă necesare pentru a dovedi că certificatele de circulație a mărfurilor EUR.1 cu privire la mărfurile respective se bazează pe o prezentare exactă sau inexactă a faptelor de către exportator în conformitate cu cel de al treilea paragraf al articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal, persoana obligată la plata taxei nu poate beneficia de principiul încrederii legitime, astfel cum este acesta prevăzut la cel de al doilea și la cel de al treilea paragraf ale articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal, susținând doar că este posibil ca unele dintre mărfuri să respecte normele privind originea și să beneficieze de tratament preferențial. În lipsa unei forțe majore, această persoană trebuie să furnizeze elemente de probă care să dovedească faptul că mărfurile în cauză respectă normele privind originea.

32 — „Și anume produse textile, etichete și/sau accesorii similare pentru fabricarea/finisarea articolelor de îmbrăcăminte, mașinile, inclusiv piesele de schimb [...]”

33 — Din procesul-verbal rezultă că toate societățile din grupul Afasia sunt deținute de aceleași două persoane.

VI — Concluzie

52. În concluzie, propunem ca răspunsul Curții la întrebările adresate de Bundesfinanzhof (Germania) să fie următorul:

- „1) Potrivit articolului 32 alineatul (7) din protocolul nr. 1 la anexa V la Acordul de parteneriat dintre statele din Africa, Caraibe și Pacific («statele ACP»), pe de o parte, și Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de altă parte, semnat la Cotonou la 23 iunie 2000, Comisia Europeană poate efectua controlul *a posteriori* al dovezilor de origine într-un stat ACP exportator, cu condiția ca statul ACP să fi dispus Comisiei sau să fi invitat Comisia să efectueze controlul *a posteriori* în numele său și ca statul ACP să indice în mod clar, într-un document scris, datat și semnat de o persoană care are, aparent, puterea să oblige acest stat, că statul ACP și-a însușit rezultatele acestor controale și le-a adoptat ca atare. Comisia poate comunica aceste rezultate autorităților vamale ale statului membru importator.

- 2) Atunci când exportatorul nu păstrează în posesia sa documentele adecvate care dovedesc caracterul original al mărfurilor, în pofida obligației legale de a proceda astfel, și autoritățile vamale sunt lipsite, în consecință, de posibilitatea de a furniza elementele de probă necesare conform celui de al treilea paragraf al articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2913/92 din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (denumit în continuare «Codul vamal») pentru a dovedi că certificatele de circulație a mărfurilor EUR.1 cu privire la mărfurile respective se bazează pe o prezentare exactă sau inexactă a faptelor de către exportator, persoana obligată la plata taxei nu poate beneficia de principiul încrederii legitime, astfel cum este acesta prevăzut la cel de al doilea și la cel de al treilea paragraf ale articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal, susținând doar că este posibil ca unele dintre mărfuri să respecte normele privind originea și să beneficieze de tratament preferențial. În lipsa unei forțe majore, această persoană trebuie să furnizeze elemente de probă care să dovedească faptul că mărfurile în cauză respectă normele privind originea.”